

TEKEN VAN DRIE
EN DE CODEX VETUS

Eerste druk 2005 (Bron van Drie)
Tweede druk 2013
Derde druk 2014
Herziene uitgave 2018
© 2018 L.A. Dawn
© 2018 Kabook Uitgevers
Woordredactie Tekstbureau Charizma
Omslagontwerp Albadoro Publishing
Omslagbeeld iStockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl
www.facebook.com/kabookuitgevers
www.twitter.com/kabookuitgevers

L.A. DAWN

TEKEN
VAN DRIE
EN DE CODEX VETUS

FANTASY ^ K A B O O K

Verschenen in de Young Adult Fantasy-reeks Teken van Drie:

Teken van Drie en de Codex Vetus

Teken van Drie en de Codex Beschermers

Teken van Drie en de Stella Maris

Teken van Drie en de Vloek van de Vuurdraak

HOOFDSTUK I

DE TWEELING

Het was een onstuimige oktobermorgen. De herfststorm joeg de verkleurde blaadjes door de Koningin Amaliastraat. Het was nog donker. De ruime schakelwoningen staken fel af tegen de duistere achtergrond. Het hele plein was, op de auto's na, leeg. Het enige teken van leven kwam van de katten die over de pleinen zwierven. Jagend sprongen ze achter de bladeren aan.

De meeste bewoners van het plein lagen op bed, niet wetend dat dit een dag zou worden waarover ze nog jaren na zouden praten. Niemand kon vermoeden dat dit de laatste dag zou zijn waarop men *de drie* voor het laatst zou zien. En misschien was dat maar beter ook.

Ons verhaal begint hier op een vrijdag, op de laatste dag voor de herfstvakantie. Om kwart voor acht veranderde het beeld in de straten. Eén voor één gingen de lampen aan in de huizen van de Koningin Amaliastraat. Van rust was geen sprake meer. Mannen met bruine tassen haastten zich naar de auto's.

Op nummer 1, bij de familie van Velsen, lag een tiener languit op zijn bed. Hij snurkte en draaide onrustig van links naar rechts. Gelukkig voor hem duurde het niet lang meer voordat hij uit zijn nachtmerrie zou ontsnappen. Tien minuten later schreeuwde zijn moeder hem wakker.

‘William, kom je nog eens uit je bed?!’

De jongen kwam met een schok overeind. De schelle stem van zijn moeder had hem gered. Verschrikt keek hij naar zijn wekker.

‘Shit!’ vloekte hij.

Hij sprong haastig uit bed, grabbelde zijn kleren bij elkaar, rende de badkamer in en begon zijn tanden te poetsen. Dat was wat, de laatste schooldag voor de vakantie, en dan voor de zoveelste keer te laat komen.

William ging voor de spiegel staan, trok zijn kleding aan en deed een poging zijn haren in model te krijgen en dat viel niet mee. Hij was vijftien, toch was het hem niet aan te zien. William van Velsen had bruin haar met een natuurlijke slag erin. Zijn golvende haar deed hem veel jonger lijken dan hij werkelijk was. Tenminste, dat vond hij zelf. William had genoeg van zijn krullen. Hoe kon hij zo ooit serieus genomen worden door Elena?

Elena en haar tweelingzus Charlotte waren nieuwe burens. De familie Meertens was drie

maanden geleden op nummer 3 komen wonen. Dit tot grote vreugde van William.

Zuchtend draaide William de grote tube met gele gel open. Zorgvuldig smeerde hij de glibberige substantie in zijn krullen. In ieder geval hielp dit een beetje.

Tevreden keek hij naar zijn spiegelbeeld, draaide nog eens rond en stootte de trap af naar beneden.

'Ha, die mam!'

Een slanke, blonde vrouw van middelbare leeftijd stond in de keuken. Ze bakte spek en gebaarde William te gaan zitten. Met haar ene hand hield ze een kop koffie vast, terwijl ze met de andere onhandig met een spatel het spek omdraaide.

De familie van Velsen had alles wat haar hartje begeerde: twee nieuwe auto's, een luxe interieur en een zoon die op school goed zijn best deed. William presteerde het alleen wel om altijd te laat te komen.

Mevrouw en meneer van Velsen hadden allebei een verantwoordelijke baan, zodat er voor William weinig tijd over bleef. Daarom was William opgevoed door verschillende au pairs en oppassers, die net zo vaak wisselden als de seizoenen. Tot twee jaar geleden, toen hij een sleutel en een nieuwe computer kreeg. Sindsdien moest hij zich alleen zien te vermaken.

Mevrouw van Velsen zette haar kop koffie op het aanrecht en roerde met de spatel de eieren door het spek.

‘Jij bent echt ongelooflijk.’ Ze klonk teleurgesteld. ‘Ik moet zo weg. Hoe kunnen we nu samen ontbijten als je altijd te laat naar beneden komt?’

William haalde zijn schouders op.

‘Mijn wekker is stuk,’ loog hij. ‘Maar het is toch de laatste dag, dus zo veel doen wij niet vandaag. Trouwens, we hebben geen overhoringen. Voor een cijfer hoef ik vandaag echt niet naar school!’

Zijn moeder glimlachte. ‘William toch.’

Ze gaf hem een bord, overladen met toast, spek en eieren.

‘Dank je mam. Jij bent de beste!’

Ze schudde haar hoofd, liep mompelend naar de gang en trok haar jas aan.

‘Tot vanavond. Mocht je honger krijgen, er staat een preischotel in de koelkast. Wij zijn iets later dan anders, want we krijgen die mensen uit China op de zaak. Ik denk dat we om half acht wel thuis zijn.’

‘Is al goed, mam.’ William toverde zijn beste glimlach tevoorschijn. ‘Tot straks!’

Later die dag zat William alleen in de grote, open woonkeuken. Hij las een tijdschrift over

computerspelletjes en schrok op toen hij getik hoorde.

Het was Charlotte, zijn nieuwe buurmeisje. Ze stond voor het keukenraam, klopte er hard tegenaan en zwaaide toen hij opkeek.

William onderdrukte een zucht.

‘Hoi!’ schreeuwde hij en zwaaide terug. ‘Ik doe wel even open.’

Hoewel de twee zussen erg veel op elkaar leken, vond William dit enthousiast zwaaiende meisje het minst mooie. Charlotte had haar haar vaak in een knot zitten. Het zat als een vogelnest boven op haar hoofd. Hij vond het stom, maar Elena droeg haar lange golvende haar altijd los. William slaakte een zucht bij de gedachte aan Elena en deed de deur open.

‘Hé, William,’ zei Charlotte vrolijk.

‘Hoi,’ zei William een beetje kortaf.

‘Heb jij vandaag ook vakantie?’ Waarschijnlijk wist Charlotte dat haar vraag een beetje dom was, want ze verschoot van kleur.

‘Duh,’ zei William. ‘Natuurlijk heb ik vakantie. Kom je nou nog binnen, of blijf je voor de deur staan?’

Charlotte liep sprakeloos achter William aan, naar de woonkamer.

‘Waar is Elena?’ vroeg William toen ze op de bank zaten.

‘Die leest een boek,’ mompelde Charlotte.
‘Daarom ben ik hier. Ik verveel me een beetje,
want er is niemand thuis en het is zo stil.’

William haalde zijn schouders op. ‘Dat ken ik.
Hier hetzelfde verhaal. Heb je eindelijk vrij,
dan zit je nog alleen.’

Charlotte knikte.

‘Weet je, ik heb gisteren een nieuwe Xbox ge-
kregen. Wil je Gamem?’

‘Vet.’

William schudde zijn hoofd, stond op uit de
bank en liep mompelend naar het tv-meubel.